

С. Чилинговъ

Италището дойде само по себе си

Отъ два дена ситниятъ, пухкавъ снѣгъ не вали, а се наслаждава надъ улици и покриви. Отвреме, навреме само отъ клисурата подухне вѣтъръ, завие снѣжинкитѣ на кълбо, помете ржбоветѣ на нѣколкото керамидени покрива и пакъ утихне.

Денътъ стана още по-късъ. Ужъ видѣше — разсѣмнало се е вече — а още никой не излиза отъ къщи, за да прескочи, наметнатъ съ гуня, до обора и да нагледа добитѣка тамъ. Не е много студено, и пакъ всѣки се сврѣлъ около огнището и току подбутва съ треска или постѣква главнитѣ, надъ които къкри бобътъ въ обвесеното менче. Забравено е и газеничето върху лавичката на кюмбето. То още мъжди, процвѣрка понѣкога като скрипчено въ хамбара мишле, и топи свѣтлината си въ нахлулата отвънъ дрезгавина.

Хубава, благодатна зима. Ако вали все тъй, и ако снѣгътъ се задържи, посѣвитъ ще се постоплятъ подъ него, ще пуснатъ корени и тогава, запролѣти ли се, разкъса ли долнякътъ бѣлата му завивка, то ще покаже първитѣ си зелени стрѣкчета, и първа набожна радостъ ще изпълни сърдцето на селянина.

А сега, нека вали, вали...

Само надвечеръ селото оживява малко. Момитѣ бързатъ за чешмата съ менци на рамо, подпъхнали ржце въ широкитѣ си колани, женитѣ мъкнатъ заснѣжена шума къмъ дървосѣка, а мъжетѣ газятъ напрѣко по снѣга къмъ кръчмата. Едни отиватъ тамъ, колкото да видятъ друга жива душа, други да му хвърлятъ по една-две ракийки, а трети да побистрятъ политика. Ето отъ вечера тѣ не сж си показвали носа навънъ, а малко ли работи сж могли да станатъ по широкия свѣтъ презъ това време? А трѣбва и куриерътъ да е донесълъ пощата: снѣгъ, не снѣгъ, той си знае пѣтя, по който е вървѣлъ дважди на недѣлята не година и две, а цѣли дваждѣ години.

* * *

Натѣпкана е и бозаджийницата съ младежи. Нѣкои отъ тѣхъ сж донесли по една-две дървета подъ мишца, за да усилятъ огъня на печката, който сега пламти. Около вратичката ѝ двамина сж седнали разкрачени и зяпатъ презъ малкото ѝ отворче играта на огненитѣ езици. Но дѣхне ли вѣтърътъ отвънъ, езицицитѣ изскочатъ изъ отворчето, блѣвнатъ кълбо черъ, задушливъ димъ тъкмо срещу устата имъ и ги накарватъ да се отдрѣпнатъ.

— Много е мераклия да ни лизне...